

Full diocesà

15 de setembre del 2019

p4 i p5 —«Efatà», òrgan de la Delegació de Catequesi

p6 —Gira africana del papa Francesc

VINE A CATEQUESI
EM CONEIXERÀS



Vine a catequesi

Les parròquies iniciem el curs pastoral, i un dels plats forts és la catequesi.

Tot i que la majoria de les famílies vénen amb el sol objectiu de rebre un sacrament, es converteix per a la parròquia en un repte. **Una comunitat que acull ja és tota ella catequitzadora.**

Hem d'insistir en la catequesi com un **procés unitari** i hem de recordar l'objectiu de tot allò que fem: **la finalitat de la catequesi és posar algú no sols en contacte, sinó en comunió, en intimitat amb Jesucrist** (Directori, núm. 80). Tant de bo que tot allò que fem vagi destinat a aquest objectiu cuidant nosaltres mateixos la comunió amb el Crist i amb l'Església, perquè no hem de reduir la catequesi a la infància. Cal tenir present tota la família i cal que tota la comunitat tingui set de conèixer més i més Jesús: «**Crec per comprendre i comprenc per creure millor**» (St. Agustí). Obrim-nos també als nous camins: els qui vindran per descobrir o redescobrint la fe, els no batejats, els qui no han completat la iniciació cristiana.

Convidem els catequistes, amb els seus preveres, a les **Jornades que tindran lloc a Vic del 15 al 17 de novembre**, on se'ns farà una nova i atractiva proposta per a la renovació de la catequesi a la llum del moment actual.

«Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meva indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

(32,7-11.13-14)

Salm responsorial

Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.
(Salm 50)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

(1,12-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. »I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

(15,1-32)

«Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit»

«No és germà meu»

Jean Hakolimana, prev.

La gestió del mal ha estat i serà sempre un trencaclosques per a la humanitat. El que crida l'atenció és un patró que es va repetint en cultures i pensaments molt allunyats. La lògica és senzilla: com que el mal és quelcom difós i sense contorns, ens traiem de sobre el malfactor. L'Antic Testament ho resumeix així: si un home o una dona comet tal pecat... ha de morir. Així «extirpa la maldat d'enmig teu» (Dt 22,21). El germà gran del fill pròdig es mou en una lògica similar. Per molt que el criat i el pare insisteixin que el qui ha tornat és el «seu germà», ell replica al pare: «aquest fill teu». Així pensa quedar desvinculat d'aquest escàndol familiar. I tots fem igual. El mal ens té traumatitzats; tot i això, costa la seva identificació per a extirpar-lo. El més fàcil és treure'ns de sobre el pecador o allunyar-lo. Tot queda net com si no hagués passat res. És un patró comú a la humanitat.

Després de l'onada d'atemptats en l'òrbita de la religió islàmica, els eslògans unànimes entre els musulmans van ser: «no en nom meu», «sóc musulmà però no terrorista». I és veritat. Però, més enllà de la distància de seguretat amb els terroristes, potser era el moment de preguntar-nos què està passant en l'islam. Sense anar tan lluny, quan es dona algun cas de pederàstia en l'Església, el culpable queda exclòs i suspès. Ja convé. Però, més enllà d'aquest cordó sanitari que ens permet desmarcar-nos dels sospitosos, convindria preguntar-nos: què ens està passant en l'Església? El trauma nostre rau a pensar que reconèixer el pecador com a germà ens taca d'una certa complicitat. No. La germanor ens recorda que «tenim» un problema. Així la recerca de solucions adquireix una base sòlida.



La imatge



En la il·lustració veiem el fill segon, lluny del pare, enmig dels porcs que ha de cuidar. En les tres paràboles destaca l'alegria i la festa per haver recuperat l'ovella, per haver trobat la moneda o pel retrobament del fill.

En el capteniment habitual més aviat hi hauria tensió, disgust i no pas festa, quan la cosa no circula fàcil pels camins que hom espera.

El fill pròdig entre els porcs (1645). Rembrandt



Agenda

Lit. hores: Setmana IV

16 dilluns

—Sant Corneli i Sant Cebrià
Beat Ignasi Casanova
1 Tm 2,1-8/Salm 27/Lc 7,1-10

17 dimarts

—Santa Ariadna
—Sant Robert Bel·larmino
—Santa Coloma
L'estigmatització de Sant Francesc
Dedicació de la Catedral de Vic
1 Tm 3,1-3/Salm 100/Lc 7,11-17

18 dimecres

—Santa Sofia
—Sant Ferriol
1 Tm 3,14-16/Salm 110/Lc 7,31-35

19 dijous

—Santa Maria de Cervelló
(o de Socors)
1 Tm 4,12-16/Salm 110/Lc 7,36-50

20 divendres

—Sant Andreu Kim, Pau Chong i
màrtirs coreans
1 Tm 6,2c-12/Salm 48/Lc 8,1-3

21 dissabte

—Sant Mateu
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

—Sant Maurici
Beata Clemència Riba
Am 8,4-7/Salm 112/1 Tm 2,1-8/
Lc 16,1-13



Número 79

Delegació de catequesi: catequesi@bisbatvic.com – Telèfon 647 13 12 28



Catequesi i evangelització

En la darrera trobada del ple de la Delegació de Catequesi (1 de juny) vam constatar un cert desànim dels nostres representants, com una espècie de desolació ignasiana. *Ad intra*, perquè som menys els catequistes participants en les activitats que s'organitzen des de la delegació, i *ad extra*, perquè constatem que costa tirar endavant la catequesi en les nostres parròquies i motivar les famílies en allò que es proposa.

En l'àmbit *ad intra*, des de la Delegació de Catequesi estem oberts a les vostres propostes que ens ajudin a millorar i a donar resposta a allò que necessiteu des de les vostres parròquies: *Em serveix el que es fa? Necessitem quelcom com a equip de catequistes que no se'ns ofereix? Tenim una experiència positiva en l'àmbit de la catequesi que ens ha anat bé i que volem compartir?* Ho podeu fer arribar directament a la delegació o a través dels vostres representants arxiprestals.

En l'*ad extra*, cal fer una petita reflexió, que segurament ha ressonat sovint en les vostres parròquies. No podem donar la culpa de la falta de fruits en la catequesi com si fos una realitat aïllada. La feina que es fa és molta i cal animar-nos

i acompanyar-nos mútuament. Però el repte és global, perquè rebem en gran part famílies sense un interès real de ser acompanyats. Dificultat que és de tota l'Església i de tota la comunitat parroquial. Hem de retornar a l'ordre original de la transmissió de la fe. **¿Pot estar receptiu un infant i, sobretot, uns pares que no vénen amb el desig de conèixer Jesús?** Ja no estem en una societat cristiana, molts pares ja no han tingut una vivència de fe. Una catequesi així, no podem dir que sigui estèril, perquè la fe és un gran misteri i no podem deixar de sembrar la bona llavor; però sí que trobarem greus dificultats per a moure el cor cap a Jesús, perquè la terra no està treballada.

Recordem que la transmissió de la fe té quatre parts: **Primer Anunci** (que fan els cristians en el món amb el seu testimoniatge de fe en les famílies, en el treball...); **Pre-catequesi** (amb mètodes com Alpha, Emaús, Efata, oratori d'infants o altres que ens ajuden a l'adhesió del cor de petits, joves i grans); **Catequesi** (contingut de la fe del qui vol conèixer per creure); **Comunitat** (àmbit essencial de creixement en el discipulat), **Acció Missionera** (els cristians compromesos porten Jesús al món tot compartint el seu tresor). **Aquest cercle s'ha trencat!** Anunciem, catequitzen, però no engendrem nous cristians per a la comunitat. Falta un primer anunci més explícit i una pre-catequesi que



faci discernir sobre la voluntat o no de conèixer Jesús. Què vols que faci per tu? (Mc 10, 51), pregunta Jesús a aquell cec. Aquesta pregunta serà molt important en l'acolliment de

les nostres famílies a la catequesi, perquè de forma amable puguem copsar qui tenim al davant i, seguidament, poder fer una proposta d'itinerari acompanyats per tota la comunitat i per uns catequistes amb una veritable experiència de fe en el si de l'Església.

Haurem de cercar nous camins, i caldrà aprofundir-lo en el Sínode Diocesà, retornant a allò essencial per a poder posar en contacte els nostres infants, joves i adults amb Jesús; si això és així, ell farà la resta i nosaltres serem companys de camí amb ells.

No estem sols, des del Secretariat de Catequesi de Catalunya i les Illes estem pensant com adaptar la catequesi a aquest nou temps; per això **us convido a no faltar a les Jornades del mes de novembre a Vic**, on podreu palpar aquestes inquietuds i noves propostes. Coratge, Jesús ens va al davant!



Ple de la Delegació de Catequesi l'1 de juny al Santuari de la Demunt.

Informacions i Agenda

Jornades Interdiocesanes de Catequesi: Seminari de Vic, 15, 16 i 17 de novembre del 2019.

Recés d'Advent: dissabte 30 de novembre del 2019.

Matinal catequètica per a preveres i diaques: Seminari de Barcelona, dimecres 11 de desembre del 2019.

Jornada Diocesana de Catequesi: diumenge 15 de març del 2020, a Manresa.

Jornada de Famílies: dissabte 25 d'abril del 2020.

Jornades de Responsables de Catequesi: 3 i 4 de juliol del 2020.

Materials

MATERIALS PER A COMENÇAR EL CURS:
www.bisbatvic.org

El SIC a Youtube:
www.sic-catequesi.cat. Trobareu les ponències de les darreres Jornades de Responsables de catequesi.

Per comandes i informació: Tel. 93 886 93 49 / info@diacvic.com
Amb seu també a Manresa al Casal de l'Església.
Tel. 93 875 32 03 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.com

Sant Francesc de Paula i «els frares de la victòria»

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Els religiosos mínims de Sant Francesc de Paula, abans de la supressió de la vida religiosa el juliol de 1835, eren coneguts arreu d'Espanya com «els frares de la Victòria», ja que el rei Ferran «el Catòlic» obsequià l'any 1487 els dits religiosos amb una bella imatge de la Mare de Déu de la Victòria, tallada per un expert escultor alemany i que el rei Ferran d'Aragó venerà durant la reconquesta del Regne de Granada en la seva tenda-oratori. Quan les tropes cristianes entraren a la ciutat de Màlaga el dia 18 d'agost de 1487, el rei Ferran volgué obsequiar els frares de Sant Francesc de Paula amb tal imatge.

El 2 d'abril del 2007, que s'acompliren cinc-cents anys del traspàs de sant Francesc de Paula (o Pàola) a la població francesa de Plessis-les-Tours, coincidint amb el Divendres Sant de l'any 1507, i en el 2016 se celebraren els sis-cents de la seva naixença.

Francesc de Paula nasqué a Pàola (Calàbria) l'any 1416 i, essent encara molt jovenet, ingressà en els framenors conventuals. Al cap d'un cert temps volgué radicalitzar la seva vida i es retirà per dur una vida penitent i eremítica de gran exigència ascètica; ben aviat se li ajuntaren deixebles i fou quan fundà els religiosos mínims, amb el desig de viure la radicalitat de l'espiritualitat minorítica del franciscanisme.

A Catalunya els frares mínims hi són presents ja des dels seus inicis fundacionals, amb una incipient fundació l'any 1493 situada a redós de la capella de Sant Cebrià d'Horta, bastida per iniciativa de fra Bernat Boïl, amic personal de sant Francesc de Paula i alhora company de Cristòfor Colom en el seu segon viatge a Amèrica. Una mica més tard, durant els anys 1573-1579, els religiosos mínims s'establiren al convent de Sant Bertran, situat a la falda de Montjuïc, fins que l'any 1589 es traslladaren al carrer de Sant Pere Més Alt —indret on actualment hi ha el Palau de la Música—, on sojornaren fins a l'exclaustració de 1835.

Durant la terrible pesta que l'any 1651 assolà la ciutat de Barcelona, els responsables de la vida municipal acordaren de posar-se sota la protecció de sant Francesc de Paula. En



temps més recents, l'any 1901, i coincidint amb la restauració de la vida religiosa, els frares mínims se situaren al barri del Guinardó, on avui atenen la parròquia de Santa Isabel de Portugal i Sant Joaquim. Semblantment, i des de l'any 1623, les monges mínimes, dedicades a la pregària contemplativa i a la penitència, compten amb un monestir a la ciutat de Barcelona, edificat en el camí de Sant Genís dels Agudells a Horta.

En els territoris dels bisbats de Vic i de Solsona els religiosos mínims foren presents, fins a l'exclaustració de 1835, a les poblacions de Cervera (1622) i Manresa (1625), poblacions on alhora hi havia un convent de framenors caputxins. Justament, el mes vinent celebrarem una altra festa de la Mare de Déu de la Victòria —la de Lepant—, el dia 7 d'octubre, en la memòria litúrgica de la Mare de Déu del Roser.

El Papa porta esperança a l'Àfrica subsahariana

Gira per Moçambic, Madagascar i Illa Maurici

La setmana passada el Sant Pare va fer un nou viatge, en aquest cas a tres països de l'Àfrica subsahariana.

La primera estació fou Moçambic, un país que ha signat recentment un acord de pau entre el govern i la guerrilla, fet que fou celebrat pel pontífex. Allí Francesc va denunciar la corrupció, la desforestació del planeta, va animar l'Església a mirar al futur i es va trobar amb una multitud de joves. El bàcul que el Papa va utilitzar en una eucaristia fou fet de fusta d'una casa destruïda pel cicló Idai, que causà el passat mes de març una gran devastació en aquell país.

A Madagascar, el Sant Pare fou rebut per una multitud de 100.000 joves a la capital, Antananarivo, i el diumenge dia 8 va reunir un milió de fidels a la missa conclusiva. Una visita especialment significativa fou la que féu a un barri on un missioner argentí ha permès rescatar d'un

abocador milers de menors d'edat.

La darrera etapa del viatge, illa Maurici, començava dilluns passat.



Humor

Les històries de l'escolà Miquel (9)



Punt de reflexió

Diuen que en nosaltres conviuen dues voluntats: la de l'Esperit i la de l'ego. La de l'Esperit busca la millora personal; la de l'ego, sortir-se amb la seva. Quan comenci el curs demana al Senyor la voluntat de l'Esperit, és a dir, la millora personal dins la teva comunitat parroquial. Que siguem millors. Bon inici de curs.



Glossa

Sínode per l'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic



La nostra Església de Vic, en aquest dia en què celebrem la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral, comença el Sínode Diocesà. Aquest se celebra en comptades ocasions —el darrer celebrat a la nostra diòcesi va ser l'any 1945—; però la seva celebració no demana cap excepcionalitat. Forma part de la nostra essència, com a Església, ser sinodals; és a dir, caminar junts. I això no vol dir solament que el camí de l'Església, en el peregrinar per aquest món, el fem en comunió tots, pastors, religiosos i laics, en la diversitat de dons i de ministeris, sinó que també en les opcions pastorals, a fi que l'evangeli arribi millor al cor de les persones, tots podem aportar la nostra visió, en l'escolta atent de la voluntat del Senyor. Perquè el que és de tots, per tots ha de ser acollit, pensat, resat, programat. El que a tots afecta, per tots ha de ser tractat.

Algú podrà pensar: però, què pot significar la meua opinió entre tantes? De fet, el Sínode Diocesà no és com una «cursa» política, en la qual persones o partits poden lluitar per imposar les seves opinions i les seves opcions. La «cursa» del Sínode Diocesà és la recerca entre tots de la voluntat de Déu per a la nostra Església de Vic, per a les nostres parròquies i comunitats, per a tots i cada un de nosaltres.

Ací no és qüestió de veure què han de fer els altres, sinó què hem de fer tots per a complir la voluntat del Senyor sobre nosaltres: la nostra santedat i la nostra missió.

El camí de participació primer i fonamental és la pregària i el fet d'estar atents al que l'Esperit ens indiqui en aquest camí sinodal. Però n'hi ha un altre, no menys important: la participació. Som cridats a participar tots en els grups sinodals parroquials i comunitaris, a fi de pregar, reflexionar, dialogar i proposar junts. Tots els qui esteu implicats en tasques comunitàries, però també els qui sou en l'Església fent un camí, molt especialment els pares i mares dels infants, adolescents i joves, que mireu amb preocupació el futur de la nostra societat i, per tant, el futur del vostres fills.

El nostre Sínode Diocesà pren el lema de *Sínode per l'esperança*, perquè vol ser una mirada al futur des de l'esperança que habita en el cor de l'Església; i, al mateix temps, l'esperança que els cristians volem aportar a tantes persones que cerquen i no troben, perquè, malgrat tenir tantes coses i tantes possibilitats, viuen sense l'alè fonamental per a continuar caminant: l'esperança.

